

Jordens fröjd så snart försvinner

1. Jor - dens fröjd så snart förs - vin - ner, All - ting ha - star till sin graf.
2. O du folk, som Je - sus fun - nit, Du har fun - nit gläd - jen all.
3. Må vi un - der pil - grims - fär - den Hjer - tat ha i him - me - len.
4. Nu må jord och him - mel fal - la Det ej stö - ra skall vår frid.

Lif - vet som en ström bor - trin - ner Hän mot e - vig he - tens haf.
Stor den lyc - ka är du vun - nit, Stör - re än du vin - va skall.
Gläd - jen ut - i syn - den, flär - den Höf - ves ej en Je - su vän.
Her - rens ord och löf - ten al - la De stå kvar till e - vig tid.

Men det lif, som Je - sus gif - ver, Ej tar slut med den - na tid;
O så låt oss hvi - la stil - la Vid vår vän i ljuft och ledt,
Re - se - kost vår fa - der gif - ver, Mer vi ej be - höf - va här.
O hvad tröst för hvar - je hjer - ta, Som i verl - den li - der tvång.

E - vig him - lens gläd - je blif - ver, U - tan än - de är hans frid.
Att vi ri - ket ej för - spil - la, Som vår fa - der oss be - redt.
Arf - vet som för e - vigt blif - ver, Kro - nan, pal - men få vi der.
Kort är pröf - vo - ti - dens smär - ta E - vig blir vår ju - bel - sång.

Text: N. F.

Musik: Johannes Alfred Hultman (1861–1942), 1896

Källa: Jubelklangen, 1896 (nr. 5)